

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudce JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **K. D.**, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2008 č. j. OAM-476/VL-18-19-2008, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 17.7.2008 č.j. OAM-476/VL-18-19-2008 žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný za nepochybně prokázáno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR, aby se tak vyhnul návratu do vlasti na základě uděleného trestu vyhoštění z území ČR, neboť tady chce nadále zůstat legálně žít se svou družkou. Žalovaný u žalobce shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které uvedl, že žalovaný porušil ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 4; § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3. Žalobce se domníval, že si žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil podklady potřebné pro rozhodnutí, a to i ve vztahu k odůvodnění výroku rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce nesouhlasil se zamítnutím žádosti jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a jejím nepřezkoumání podle § 12 a 14a. Žalovaný v jeho věci pochybil při právní kvalifikaci, a to proto, že skutkový stav věci neodpovídal použití § 16 odst. 2 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že jeho žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, žalovaný si nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch. Žalovaný je dle žalobce povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. Žalobce měl za to, že postup, kdy se žalovaný vůbec nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, příp. uplatněním principu non-refoulement, lze považovat za nezákonný. Žalobce také uvedl, že již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že z Ukrajiny odešel, neboť měl strach z jednání věřitelů, od kterých si vypůjčil peníze, aby mohl zahájit podnikání. Bohužel jeho živnost byla následně úředně ukončena. Věřitelé, od kterých si vypůjčil 150.000 USD, požadovali splacení dluhu, přičemž mu vyhrožovali zabitím. Proto se rozhodl opustit Ukrajinu a svůj problém řešit vlastní cestou. Žalobce má opodstatněné obavy z případného návratu na Ukrajinu, neboť mu zde hrozí nebezpečí zabití. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 1. 8. 2008 obdržel krajský soud doplnění žaloby, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že v ČR žije již několik let se svou družkou, kdy žijí ve společné domácnosti. K těmto skutečnostem měl žalovaný dle žalobce přihlédnout.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 8. 2008 popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Ze všech řádně provedených důkazů vyplývá, že se žalovaný při svém postupu nedopustil žádné nezákonnosti a žalobce nebyl krácen na svých hmotných a procesních právech. Na základě výpovědi žalobce a z údajů od cizinecké policie a jím předloženého neplatného cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce naposledy vstoupil na území ČR dne 16. 6. 1999 na základě cestovního pasu a voucheru. Během svého pobytu si zařídil pracovní vízum, jenž ho opravňovalo k pobytu v ČR do 2. 10. 2001. Po uplynutí platnosti uvedeného víza si žádným způsobem své další setrvání v ČR nelegalizoval a nadále tady v rozporu se zákonem pobýval a pracoval. Poté, co byl zadržen příslušníky policie, bylo mu dne 9. 9. 2007 uděleno v Praze správní vyhoštění na dobu tří let, proti kterému žalobce podal odvolání. Dne 6. 12. 2007 mu bylo vystaveno rozhodnutí, dle kterého se jeho odvolání zamítlo jako opožděné z důvodu jeho podání po zákonné lhůtě. Dne 8. 6. 2008 byl žalobce opětovně kontrolován policií a následně dne 10. 6. 2008 s ním proběhlo

soudní jednání, při kterém byl samosoudcem Obvodního soudu po Prahu 8 obviněn z maření výkonu rozhodnutí státního orgánu tím, že se zdržoval na území republiky, ačkoliv mu byl pobyt na území republiky zakázán a byl tak odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR v trvání pěti let, rovněž mu byla vystavena výzva k vycestování z ČR do 25. 6. 2008. Na základě uvedeného se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany, neboť v uvedeném spatřuje poslední šanci, jak tady zůstat legálně a nevrátit se zpět do vlasti. Z výpovědi žalobce je dle žalovaného zřejmé, byť se odvolával na svou družku, se kterou žil a nadále by chtěl žít, že měl možnost se na území ČR svobodně pohybovat a tedy i vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů ČR, této možnosti nevyužil a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v době, kdy byl odsouzen k trestu vyhoštění z území ČR. Skutečnosti, které žalobce uvedl v průběhu správního řízení, mu byly známy již dříve a v podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR mu v té době nebránily žádné objektivní skutečnosti. K námitce absence výroku o neudělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu považoval žalovaný za neopodstatněnou, neboť vzhledem k učiněnému správnímu rozhodnutí ve věci žalobce je výrok o udělení doplňkové ochrany na základě § 14a nadbytečný. Žalovaný měl za to, že postupoval v souladu se všemi zákonnými normami a nedomníval se, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná, a proto žalovaný navrhl soudu zamítnout žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2008 č. j. OAM-476/VL-18-19-2008, jakož i z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího, a poté dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce přitom krajský soud vycházel z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního, jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 soudního řádu správního).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce ve vlastnoručně psané žádosti ze dne 26. 6. 2008 uvedl, že opustil Ukrajinu, neboť si chtěl z počátku v ČR vydělat nějaké větší peníze, než měl na Ukrajině. Vyřídil si zde pracovní vízum a pracoval jako opravář televizorů apod. Zdržel se v Česku devět let. Poté si zde našel přítelkyni a chtěl by s ní založit rodinu. Chtěl by zde pracovat a žít, jako žijí všichni občané ČR. Na Ukrajině za ta léta vše ztratil, kontakty i bydlení. V žádosti žalobce také zopakoval, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace pobytu, chce zde zůstat žít s družkou. V případě návratu tam už nemá s nikým kontakt, neví, co by jej tam čekalo. Při pohovoru k žádosti vedeném dne 4. 7. 2008 tato tvrzení potvrdil. Problémy se státními orgány na Ukrajině žalobce neměl.

Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozcímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

V daném případě jde o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2. V této souvislosti odkazuje soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008 č. j. 5Azs 24/2008-48, dle kterého použití § 16 odst. 2 zákona o azylu vykládaného v souladu s čl. 13 a čl. 18 směrnice Rady 2004/83/ES a čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) směrnice Rady 2005/85/ES vyžaduje třístupňový test: 1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny; 2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a 3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat. Z toho vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu lze posoudit jako zjevně nedůvodnou, pokud žadatel podává žádost „pouze“ proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, přičemž podání žádosti po obdržení rozhodnutí o správním vyhoštění a priori nevylučuje, že mu bude udělen azyl nebo doplňková ochrana, pokud mu hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, resp. skutečné nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany.

Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je nutné vykládat tak, že jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak. Jen takovýto výklad je v souladu s čl. 13 a čl. 18 kvalifikační směrnice ve spojení s čl. 23 odst. 4 písm. i) a j) procedurální směrnice. Vložení slova „pouze“ nic nemění na tom, že podání žádosti o mezinárodní ochranu až v případě hrozícího vyhoštění je ve valné většině případů účelové. Nicméně pokud žadatel přesvědčivě prokáže, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy, je žalovaný povinen se zabývat i jeho tvrzeními podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a případně azyl či doplňkovou ochranu udělit.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný ve správním řízení správně zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, když u něj byly naplněny všechny tři podmínky třístupňového testu (hrozila mu deportace; o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve a z jeho postupu je patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, když sám několikrát ve správním řízení uváděl, že žádost o mezinárodní ochranu podal, protože si chce zlegalizovat svůj pobyt). Žalobce odjel ze země svého původu do ČR za prací, neměl ve vlasti žádné problémy, chce v ČR žít legálně, a to se svou přítelkyní, kterou si zde našel.

Pokud jde o tvrzení žalobce v žalobě, že se nemůže na Ukrajinu vrátit, protože má problémy s věřiteli, soud toto tvrzení považuje za účelově uváděné, když žalobce v průběhu celého správního řízení nic takové nezmínil. I při pohovoru k žádosti žalobce odpověděl na dotaz, proč odjel z Ukrajiny, že zde jel za prací. Žalobce v průběhu

správního řízení netvrdil a ani se nezmínil, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy.

Pokud jde o námitky žalobce týkající se porušení správního řádu, kdy žalovanému vytýkal vadný procesní postup, došel soud k závěru, že žalovaný při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na zachování všech práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru žalobce měl možnost před vydáním rozhodnutí doložit nějaké důkazní materiály potvrzující jeho výpověď, měl možnost cokoliv dodat nebo doplnit. Pohovor byl s žalobcem veden za účasti tlumočníka z jazyka ruského a žalobce byl s protokolem o pohovoru řádně seznámen a všechny strany protokolu vlastnoručně podepsal. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009 č. j. 1Azs 107/2008-78 v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je správní orgán povinen se v odůvodnění vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany. Platí tedy, že zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu nezbavuje správní orgán povinnosti zabývat se otázkou, zda daný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

Soud shledal, že se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal s otázkou možného udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2009 č. j. 1Azs 107/2008-78) a zatížil tak svoje rozhodnutí vadou. Avšak na druhou stranu dle názoru soudu je nutno se zabývat konkrétním případem, zda tato vada způsobuje nezákonnost konkrétního rozhodnutí žalovaného. V daném případě žalobce opustil svou zem již v roce 1999 a od té doby pobýval na území ČR. Žalobce do ČR přijel legálně, za prací. V průběhu let si však neprodloužil vízum a jeho pobyt se proměnil v nelegální. V zemi původu (zde Ukrajina) žádné problémy, jak sám v řízení před správním orgánem uvedl, neměl. O mezinárodní ochranu přišel žalobce požádat jen proto, že neviděl jiné východisko, jak se vyhnout udělenému správnímu a také soudnímu vyhoštění. Ze správního spisu je tedy nade vše pochybnost zřejmé, že žalobci v zemi původu nehrozí žádná újma. Soud v daném případě nevidí důvod, proč by neposouzení možnosti udělení doplňkové ochrany ze strany žalovaného mělo způsobit nezákonnost rozhodnutí, a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému. Soud tedy dospěl k závěru, že vada napadeného rozhodnutí spočívající v neposouzení doplňkové ochrany nemá vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.

Proto také po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. a podle § 51 s. ř. s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím podepsaného soudu, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 24. srpna 2010

Za správnost vyhotovení:
Věra Šustrová

**JUDr. Petr Indráček, v.r.
samosoudce**